

GICZEL (1) *sb f a. m*

sg N giczel. ◇ *[pl I* giczelami.]

Sł stp brak, Cn s.v. giża, Linde XVII w. (z Cn) oraz XVIII w. s.v. giża (błędnie: giczeł); poza tym XVIII w.: giczał.

Górna część nogi, udo lub kość goleniowa u ludzi lub zwierząt; tibiae in animalibus summitas vel caput Cn: Crus, dr. a curro, golyen, gyczel, et dicuntur crura sub genibus usque ad suras, lysty, vel dr. os tibiae antierius BartBydg 37b.

[Szereg: »noga albo giczel«: ciż to/ y po proftu z nogami álbo giczelami świniemi ią długo wárząc/ álbo íamą álbo oną polewką [...] płóczą. Oczko 622.]

Synonimy. głożn, goleń, łydka, lyst.

Cf **GIŻA**, GIŻELA

AL